

Van de Redactie.

Als gewoonlijk werd het uurtje van eenen, ook nu weer het uurtje van ontboezeming voor Johannus.

„Jong, lijk jij niet saâm oorlog-toe te gaan met die baas?”

„Missus . . . ek lijk; maar . . . mij boeties zè voor mij, die Rooinek, hulle zal voor mij dood skiet . . . en ek is daàrom nog zoo klein. *) Eerst as ek wit haren krij, ek wor ziek. Die dokter, hij kom; hij gee voor mij van die medicijn-goedje. Eén dag, ek zal nie meer kost vat nie, ek zal nie drink nie, ek zal nie meer zien nie. Maar nou . . . ek is heeltemaal piccanini.”

Vlug gleed hij over trillende lippen, de angst dien hij voelde van zóo jong den dood, vrees voor den kogel waaraan geen ontkomen was op kommando, zooals de boeties hem dat voorzegd hadden.

„As jij nie lijk te gaan nie, dan blij jij maar bij die huis.”

„Wat gaan die missus maak?”

„Ek gaan vrinden-toe, jij weet die oûduitsch-missus.”

„Zal ik dan alleen bij die huis wees met Ferry?”

„Nee Ferry mag saâm gaan met die vrouw.”

Onrustig Johannus.

„Jong, begriip nou goed, jij het niet te gaan nie . . . Jij kan gloè die baas lijk ook te blij leef — en denk jij die missus zou niet banja treur as zij kon gloè; die baas hij kom nie weer nie?”

„Missus . . . ek zàl saâm gaan.”

Van Pretoria naar Bloemfontein met den trein, van Bloemfontein naar Jacobsdal met een Kaapschen kar, getrokken door vier paarden. Twee dagen rijden, was 't, wat Johannus in de grootste verbazing deed uitroepen:

„Machtig, ek het gedenk die Rooies was nà-bij Pertoria; maar hulle is daarom nog banja ver.”

*) Klein = hier in de beteekenis van jong, kaffers noemen eerst dan iemand groot als hij vrij oud is.

De angst maakte onzen held ongeschikt voor het kommando-leven. Misschien was het ook de verveling. Johannus was niet meer „de Johannus van thuis”; lui, onverschillig voerde hij 't weinige uit dat hem gezegd werd, en op zekeren dag toen „die baas” te paard zou uitrijden, bemerkte hij dat Johannus den buikriem niet had vast gesespt. Woedend over dit verzuim dat gevaarlijke gevolgen had kunnen hebben, kreeg de kaffer een klap om de ooren.

Aschgrauw over zóo ernstig een beleediging, oogopvlammend in razernij, barstte hij los: „Die . . . die . . . missus, zij is banja goed. — Die baas het voor mij geslaan. . . . Ek gaan loop.”

En wij zagen hem niet weer, onze filosoof.

VAN DE REDACTIE.

KRUGER AAN BOORD VAN DE GELDERLAND. — Actueel? Neen, dat kunnen we niet zijn, dat willen we niet, omdat aan actualiteit zou moeten worden opgeofferd het mooie, het

PRESIDENT KRUGER EN HET ETAT MAJOR VAN DE „GELDERLAND”.

goed doorwerkte, dat wij in het nieuwe Elsevier's Maandschrift willen geven, zoo mogelijk nóg meer aan ons eigen, streng oordeel voldoende dan tevoren, omdat het materiaal, waarop wordt gewerkt zooveel kostbaarder en mooier is. En actualiteiten,